

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**PERICOPA APOSTOLICĂ LA
DUMINICĂ IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI**

Și aceasta, fiindcă știți în ce timp ne găsim, căci este chiar ceasul să vă treziți din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut.

Noaptea e pe sfârșite; ziua este aproape. Să lepădăm dar lucrurile întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.

Să umblăm cuviincios, ca ziua: nu în ospete și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă;

Ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grija de trup să nu o faceți spre poște.

Primiți-l pe cel slab în credință fără să-i judecați gândurile.

Unul crede să mănânce de toate; cel slab însă mănâncă legume.

Cel ce mănâncă să nu disprețuiască pe cel ce nu mănâncă; iar cel ce nu mănâncă să nu osândească pe cel ce mănâncă, fiindcă Dumnezeu l-a primit.

Cine ești tu, ca să judeci pe sluga altuia? Pentru stăpânul său stă sau cade. Dar va sta, căci Domnul are putere ca să-l facă să stea.

(Romani 13, 11- 14, 1-4)

**EVANGHELIA LA DUMINICĂ IZGONIRII LUI
ADAM DIN RAI**

Că de veți ierta oamenilor greșelele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc;

Iar de nu veți ierta oamenilor greșelele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelele voastre.

Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor.

Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală,

Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.

Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură.

Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură.

Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.

(Matei 6, 14-21)

De ce Duminica izgonirii lui Adam din Rai?

Omul a fost creat pentru Rai, pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a fi în comuniune cu El. Însă păcatul său l-a lipsit de această viață fericită și existența sa pe pământ este un exil. Hristos deschide ușa Raiului oricui îl urmează, iar Biserica, descoperindu-ne frumusețea împărăției, face din viața noastră o călătorie spre patria cerească.

Tema izgonirii lui Adam din Rai, legată de Duminica Lăsatului sec de brânză, reprezintă o transpunere a expulzării penitenților în afara bisericii care, odinioară, avea loc atunci. Aceștia trebuiau să rămână în afara ușilor bisericii, icoană a Raiului, și să-și plângă păcatele, pentru a fi reintroși în ea, împreună cu catehumenii, la sfârșitul Postului Mare. De aceea, iconografia acestei duminici se întemeiază pe imaginea lui Adam plângând înaintea porților Raiului: „Șezut-a Adam în preajma Raiului, și de goliciunea sa

plângând, se tânguia: Vai mie, celui ce m-am supus înșelăciunii celei viclene, și am fost furat de ea și de mărire m-am depărtat. Vai mie, celui dezbrăcat de nevinovăție și lăsat în sărăcie. Ci, o Raiule, de acum nu mă voi mai desfăta întru dulceața ta. Nu voi mai vedea pe Domnul și Dumnezeu și Ziditorul meu; căci în pământ voi merge, din care am și fost luat. Milostive îndurate, strig către Tine: Miluiește-mă pe mine cel ce am căzut” (Slava de la „Doamne strigat-am”). Dramatismul trăit de credincioși în această duminică, dramatism insuflat de însuși dramatismul lui Adam este „asemănător” cu dramatismul trăit începând cu Sâmbăta lui Lazăr până în Sâmbăta Mare, când urmărim zi de zi Patima lui Hristos pentru readucerea lui Adam în Raiul pierdut.

Postul Mare - călătorie spre patria cerească

Această denumire sintetizează, de fapt, întreaga pregătire pentru Postul Mare. Noi știm că omul a fost creat pentru Rai, pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a fi în comuniune cu El. Păcatul său l-a lipsit de această viață fericită și existența sa pe pământ este, totuși, un exil. Hristos deschide ușa Raiului oricui îl urmează, iar Biserica, descoperindu-ne frumusețea împărăției, face din viața noastră o călătorie spre patria cerească. Astfel, la începutul Postului Mare noi ne asemănăm cu Adam: „Scos a fost Adam din Rai pentru mâncare; pentru aceasta și șezând în preajma lui, plângea tânguindu-se și cu glas de umiliță zicea: Vai mie, ce am pățimit eu ticălosul! O poruncă am călcat a Stăpânului meu, și de tot binele m-am lipsit. Raiule preasfinte, care ai fost sădit pentru mine și prin Eva ai fost încuiat, roagă pe Cel ce te-a făcut pe tine și pe mine m-a zidit, ca să mă satur de florile tale. La acestea Mântuitorul îi răspunde: Zidirea Mea nu vreau să piară, ci vreau să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină. Că pe cel ce vine la Mine nu-l voi goni afară” (Slava de la stihoavnă).

Izgonirea lui Adam din Rai, care încheie Săptămâna brânzei, este așezată la începutul Postului Mare pentru a arăta urmările nefericite ale neascultării și ale însoțirii cu patimile. Numai prin înfrânare și prin supunere față de Domnul, poate credinciosul să se învrednicească de dobândirea Raiului, pe care Mântuitorul ni l-a deschis din nou prin jertfa Sa de pe cruce.

Cele două extremități ale Postului Mare reprezintă, așa cum amintește Nichifor Calist, cei doi poli cruciali ai istoriei mântuirii: căderea și mântuirea: „Postul Mare, care urmează după această duminică, va fi mai mult chiar și decât o simplă restabilire a Raiului, fiindcă, încorporându-se în <<al Doilea Adam>> la

Paște, creștinul va anticipa duhovnicește învierea de obște, trecând astfel virtual de la timp la veșnicie”.

Ritualul iertării

În Biserica slavă, această Duminică poartă numele de „Duminica Iertării”. După Vecernie, are loc un ritual de iertare în timpul căruia fiecare creștin își cere iertare de la ceilalți prezenți, iar corul cântă irmoasele canonului Paștelui. Originea acestui rit al iertării se găsește în Palestina, unde, după mărturiile Sfântului Sofronie al Ierusalimului, „în Duminica ce s-a obișnuit să se numească întâia din săptămânile Postului Mare, se săvârșea Sfânta Liturghie, ca de obicei și fiecare se împărtășea cu precuratele și de viață făcătoarele Taine și mâncau puțin, după cum era obiceiul. După aceasta se strâneau toți în biserică și, făcându-se îndelungată rugăciune și multe metanii, călugării se îmbrățișau cu sărutare unii pe alții, sărutau și pe stareț, făcându-i metanie, și se rugau să le dea binecuvântarea, care să le fie de ajutor și de sfătuire în nevoințele ce le stăteau înaintea. După ce se săvârșeau acestea, se deschideau porțile mănăstirii și ieșeau toți din mănăstire cântând cu voce dulce: „Domnul este luminarea mea și Mântuitorul meu de cine mă voi teme? Domnul este Izbăvitorul vieții mele, de cine mă voi înfricoșa?” și celelalte stihuri ale psalmului”.

Acest obicei a lăsat numeroase urme în Triod. De aceea, cele două extremități ale Postului Mare, Duminica brânzei și Duminica Floriilor, cuprind aluzii imagografice și ritualuri extrem de limpezi la acest obicei.

Obiceiul slav, al iertării reciproce, poate fi privit și ca o solemnizare a iertării prescrise în mănăstiri, în fiecare zi după Miezonoptică și Pavecerniță, dar faptul că fiecare se împacă aici în mod individual, cu preotul și unul cu celălalt, îi dă un caracter de profundă autenticitate, evidențiind dispoziția fiecăruia dintre credincioși spre o adevărată pocăință și o schimbare decisivă a conduitei în relațiile cu aproapele său.

O împăcare pentru veșnicie

Sărutarea de la Vecernia Duminicii Lăsatului sec de brânză reprezintă o anticipare a împăcării universale a oamenilor, în Hristos Cel Înviat, ce va fi simbolizată de un alt rit al sărutării săvârșit la încheierea Utreniei Paștelui, în timpul căruia se cântă: „Ziua învierii, să ne luminăm cu prăznuirea, și unii pe alții să ne îmbrățișăm. Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi. Să iertăm toate pentru Înviere și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți cu moartea pe

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 10 17.03.2013 - La Duminica izgonirii lui Adam din Rai**

N° 10 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le!”

Prin primatul iubirii, afirmat în acest rit de iertare reciprocă, Triodul apare ca un ciclu, ale cărui două extremități se întâlnesc. Începutul corespunde cu sfârșitul, dar nu îndată, căci efortul depus în timpul Postului Mare, ce se deschide într-o atmosferă pascală și de participare mistică la Patima lui Hristos, vor da celui de-al doilea rit al iertării profunzime duhovnicească și hristologică, pe care cel dintâi nu o are.

Înviind astfel „înainte de înviere”, creștinul va putea scăpa de asprimea judecății pe care o comemorează Duminica Lăsatului de carne, pentru a fi inițiat în mila și comuniunea cu Dumnezeu în timpul celor cincizeci de zile de după înviere, icoana veacului viitor.

(www.doxologia.ro)

Duminica Iertării

Pentru Duminica Iertării trebuie să spun câteva cuvinte. Această zi dobândește o deosebită însemnătate când sincer cerem iertare unul altuia. Când iertarea este dată din ambele părți, atunci sufletul se simte slobod și plin de pace. Și aceste condiții, a slobozeniei și a păcii, foarte mult ușurează Postul... Și voi pregătiți-vă pentru ziua aceasta, ca să lepădați din inima și din mintea voastră orice umbră de întăritare împotriva fratelui...

Din însuși începutul Postului se va cânta despre Adam cel izgonit din Rai - lucru de mare însemnătate, în rânduiala istorică, mai târziu se va face pomenire de căderea în păcat a lui Adam și de hotărârea lui Hristos de a strica blestemul. În această zidire genială a întregului ciclu anual al dumnezeieștilor slujbe – în această sumă de teologie, de rugăciuni și de învățături ce reprezintă cărțile Marelui Post, este înscrisă toată Tradiția, dar toate primesc forma rugăciunii, astfel încât teologia devine conținutul tuturor rugăciunilor noastre...

Voi să mă iertați: Eu acum v-am vorbit despre amănunte ale vieții noastre. Țelul de căpetenie însă vi l-am exprimat în „Testamentul” meu. Rogu-vă, uitați

de nimicnicia mea și păziți acest testament. V-am spus că nu este ușor. Însă de fiecare dată în asemenea cazuri, ca în Duminica Iertării ce vine, noi vom săvârși această nevoiță, și să uităm toate ranele pe care le-am primit în viață! Iar când din inimă vom ierta tuturor fraților toate cele ce s-au adunat zi de zi, zile pline de trude, de nedumeriri, de strâmtorări, de lipsuri, atunci toate acestea vor fi lepădate, și duhul nostru se va slobozii și va afla libertatea omului iertat, izbăvit de toate urmările păcatului și însuflețit de o nouă nădejde.

Nu trebuie să ne uimim că în viață se nasc neînțelegeri, mai cu seamă în Post. Dar trebuie să ne învățăm să preabirum greutățile pomenite, pentru a împlini legea lui Hristos, Care zice: Iertați orice aveți asupra cuiva, ca și Tatăl vostru cel din ceruri să ierte vouă greșalele voastre. Iar prin faptul de a ierta greșalele fratelui sau ale sorei noastre intrăm în procesul mântuirii întregii omeniri. De fiecare dată când se ivesc ispite sau vreo greutate oarecare (că nu este cu puțință a ocoli frecuşurile, ca urmare a limitării trupului nostru), trebuie neapărat să o birum, ceea ce dovedește înțelepciune.

Unul din gândurile cu puțință a fi cuprinse în: „Iară din lemnul cunoștinței binelui și răului să nu mâncați” este faptul că aceasta avea să tragă după sine dez-binarea tuturor oamenilor. Prima groaznică nelegiuire – Cain a ucis pe Avel - a fost dintru însuși începutul zilelor omenești. Siluan, bunul nostru acoperitor, zice că „așa a început”. Și Adam plângea faptul că toată omenirea avea să trăiască în dezbinări, în războaie, în ucigășii reciproce, în asupreli reciproce ș.a.m.d., toate cele ce sunt împotriva legii dragostei.

Ce pregătire ne propune Starețul Siluan pentru întâmpinarea Paștilor? - Cu cât mai puternic va fi în noi Duhul, cu atât mai ușor vom uita toată rana și vom ierta toată jignirea pe care ne-o pricinuieste fratele, și cu atât mai bogat se va revărsa asupra noastră bucuria vieții vecinice. A se micșora este un mareț act duhovnicesc înaintea lui Dumnezeu. Însuși Domnul S-a micșorat pe Sine. Citim la părintele nostru Siluan cuvintele: „Harul trăiește în cei mai mici, iar nu în cei mai mari”. Așa i-a dat Domnul să înțeleagă cu cât mai mult se smerește omul, cu cât mai mult se avântă la nevoița însărăcirii – cu atât mai înalt se va afla înaintea lui Dumnezeu, și-cu atât mai mare puțința lui de a primi marele har.

Naiv ar fi să gândim că felul cum ne-am adunat este o lucrare omenească: însuși Domnul ne-a adunat. Iar dacă Domnul ne-a adunat, noi vom urma Sfântului Siluan. În zile de praznic, la începutul viețuirii sale monastice, el slujea în trapeză părinților și fraților și se gândea ce fericire îi fusese dată „să

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 10 17.03.2013 - La Duminica izgonirii lui Adam din Rai

N° 10 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

slujească celor pe care îi iubește Domnul”. Iar într-o zi, așa cum scrie, slujind fraților în trapeză, a doua oară a simțit harul arătării lui Hristos. Dar întrucât, după legea duhov-nicească, aceste stări înalte trupul omenesc nu le poate purta, ele se dau o dată sau cel mult de două ori în viață, iar apoi rămân ca o amintire și ca o cunoaștere, în forma, amintirii în noi, însă puterea harului, în chip real, lipsește. Cuviosul Macarie cel Mare zicea că ridicarea harului este de neapărată trebuință, pentru ca omul să-și continue viața și activitatea pământească.

Voi toți cu dragoste m-ați ascultat: încercați să împliniți toate acestea în Postul ce vine. De ce zic „în Postul ce vine”? – Pentru că, într-un chip straniu, împărațește în lume acum o atmosfera încărcată. Și buzele credincioșilor și necredincioșilor tot timpul apare cuvântul „apocalipsă”, „evenimente apocaliptice”, „așteptări apocaliptice”. În ce chip va veni sfârșitul, încă nu știm, dar în anul de față tensiunea este mai mare decât mai înainte. Să încercăm să facem din acest Post un post al luptei pentru ceea ce v-am rugat eu: pentru unirea care va fi unire după chipul Sfintei Treimi.

De ce rugăciunea lui Iisus Hristos către Tatăl, înaintea însăși morții pe Golgotha, cuprindea cererea ca unirea care este în Ființa lui Dumnezeu însuși să fie dată nouă? – Este cea înaltă formă de îndumnezeire a omului. Iar a crede că ea poate fi însușită fără dureri, fără răstigniri – este naiv. Cu mai multele suferințe, mai multa răbdare a tuturor înjosirilor și a tuturor nedreptăților, noi agonisim darul harului dragostei atotcuprinzătoare. Și atunci vom cunoaște pe Dumnezeu precum este, cu alte cuvinte – ca Dragoste.

Iată ceea ce trebuie noi să trăim. Îndelung aș putea să vă vorbesc despre un fenomen curios: Oamenii nu își observă propriile greșeli, și judecă pe alții. Așa se pierde unirea. Feriți-vă de orice gând împotriva vreunui frate sau sora, caci fiecare gând pricinuieste o crăpătura în zidurile cetății. Și să știți, nu este de fel un lucru mic! Pentru că atunci când gândim ceva rău despre ori și cine, și după aceea ieșim din chilia noastră și întâlnim acea persoana, urmările gândului rău încep să lucreze. Și atunci celalalt va răspunde, în vârtutea acestui fenomen, în același fel. Și niciodată nu este cu putință să știți cine a „început” primul. Pentru care ne și rugăm: “Dăruiește-mi a vedea ale mele căderi”. Lipsa acestei viziuni duce la faptul că fiecare om crede că el are dreptate și nu își observă greșelile proprii. Aceasta până și ierarhii o fac, și noi toți. Așa că feriți-vă de tot gândul rău, la voi în chilie, iar atunci zidirea noastră va rămânea în picioare și noi vom dobândi mântuirea. Dar dacă ne vom ierta noua

înșine greșalele, neînțelegând pe fratele, atuncea toate se vor nărui.

Nu demult a venit la mine un tânăr care avusese un conflict cu șotia sa. Iar ei au doi copii. Si eu i-am spus: “Smerește-te, și atunci vom scăpa de tragica năruire a familiei. Iar copiii mici vor scăpa de tragica forma a vieții copiilor cărora li s-au despărțit părinții”. Așa și în familia noastră: Vom fugi ca de foc, ca de venin de șarpe, de orice umbra a dezbinării. Ne vom zidi viața așa încât cu adevărat să ne mântuim, și ca să ne însușim acel dar al lui Dumnezeu pe care-l avem în libertatea duhului nostru de a ne aduna și a trăi ca o singură familie.

Iertați-mă. Vorbesc dintr-o inimă îndurerată și multe zic într-un chip dezlânat. Dar totuși, ascultați-mi cuvântul și veți vedea bune roade în viața voastră. Cuviosul Serafim din Sarov zicea: “Dobândește pacea, și mii se vor mântui în jurul tău”. Noi suntem douăzeci și șase de persoane. Așa că, dacă Dumnezeu ne ajută să ne biruim patimile aici, și pentru fiecare se vor mântui o mie – atunci douăzeci și șase de mii de oameni vor ajunge în Rai!”

Arhimandritul Sofronie, “Cuvântări duhovnicești”, vol. 1, Editura Arhiepiscopiei Alba Iulia – Reîntregirea, 2004

10 reguli pentru Postul Mare

De multe ori se vorbește despre perioada Postului Mare ca despre una specială în viața Bisericii: mai mult timp pentru rugăciune, înfrânare în multe sfere ale vieții, o atenție sporită la propria stare spirituală.

Pentru ca să petrecem Postul cu Hristos și ucenicii Săi, dar nu să-l transformăm într-o lună și jumătate de dietă aspră și inutilă, vă recomandăm să urmați câteva reguli importante.

1. Bucurați-vă pururea!

« Bucurați-vă pururea. Rugați-vă neîncetat. Dați mulțumire pentru toate » (1 Tes.5:16-18), — sfatul

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 10 17.03.2013 - La Duminica izgonirii lui Adam din Rai**

N° 10 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

înțelept al apostolului fiind și mai actual și relevant în zile Postului Mare.

Este mare și pericolul de a cădea în disperare: "Cum pot trăi fără mâncare bună! Acum nu voi avea parte de divertisment! Ce slujbe lungi ne așteaptă!" - în timp ce nici motive pentru deznădejde nu există. Durată lungă a slujbelor - e o posibilitate în plus de a reflecta la locul omului în veșnicie, și totodată posibilitatea de a simți unitatea în rugăciune cu alți creștini, dar și comunicarea cu Dumnezeu însuși.

Alte afirmații adesea întâlnite ar fi: "Eu nu pot ține postul după rânduiala existentă. Nu pot participa la toate slujbele. Mă sustrag lucrurile lumești."

Un lucru cunoscut parcă de noi toți, dar de la aceasta nu mai puțin adevărat: amintiți-vă că Dumnezeu nu are nevoie de stomacul și picioarele noastre, ci de inima noastră, El vede în noi dorința sinceră de ai sluji, și ne vede slăbiciune.

Iată această amintire constantă despre Dumnezeu - și va fi bucuria noastră neîncetată în El.

2. Rugăți-vă neîncetat!

Desigur, cu nu trebuie să devenim pe parcursul postului toți isihaști, dar să încercăm să fim mai aproape cu jumătate de pas de ideal, ar fi posibil.

Rugăciunii ar trebui să-i acordăm puțin mai mult timp, decât o facem de obicei. Cu o mai mare atenție să fim sa slujbe – uneori poate ar fi necesar să luăm o carte cu textele sfintei liturghii. Cu o atenție sporită să ne îndeplinim pravila, să ne ridicăm de la calculator cu o jumătate de oră mai devreme, pentru a avea mai mult timp pentru rugăciunile de seară. Să adăugăm rugăciunea Sfântului Efreem Sirul. Dacă petrecem mult timp pe drum, să ascultăm sau să citim în acest răstimp Psaltirea.

Iar rugăciunea lui Iisus să ne devină arma de bază în lupta cu numeroasele ispite : iritarea, furia, disperarea.

3. Rugăciunea în Biserică.

Grijile casei, drumul către casă în timpul traficului din orele de vârf, problemele la locul de muncă - chiar dacă noi am reușit să ne organizăm astfel viața, ca să consumăm doar alimentele permise, să ne facem zilnic pravila de rugăciune, de la toate acestea adesea obosim foarte mult. Și aici în ajutor ne vine Biserica.

În mănăstiri, și în multe parohii din orașele mari în perioada Postului Mare slujbele se săvârșesc zilnic, dimineața și seara. Ar merita după posibilitate înainte sau după programul de muncă să intrăm pentru puțin timp în biserică și să asistăm la o parte a slujbei. Acestea ne-ar ajuta mult pentru stabilirea unei stări sufletești complet diferite.

Iar pentru unele slujbe din Postul Mare nu ar fi rău și să plecăm puțin mai devreme de la serviciu. Acestea sunt - Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul în primele patru zile ale Postului Mare, Acatistul Maicii Domnului în seara de vineri, slujbele din Săptămâna Patimilor ...

Cel puțin o dată pe parcursul postului ar fi bine de participat la Liturghia Darurilor mai înainte sfințite - apropo, în unele biserici ea se face și seara.

4. « Ușile pocăinței deschide-mi mie, Dătătorule de viață! »

Este bine cunoscut: că de post nu are nevoie Dumnezeu, dar noi. Postul Mare este format din două părți: Patruzecimea și Săptămâna Patimilor. Prima parte – este timpul de pocăință, și a doua - timpul de purificare, pregătire pentru Paști.

Nu în zădar biserica de două ori în Postul Mare ne propune lectura canonului Sf. Andrei Criteanul. Nu în zădar auzim în Biserică în fiecare sâmbătă din Postul Mare « Ușile pocăinței deschide-mi mie, Dătătorule de viață! ». Cu bună știință Biserica cu trei săptămâni înainte de Postul Mare, ne cheamă la pocăință: prin parabola fariseului și a vameșului, a fiului risipitor, și prin amintirea Judecării de Apoi și a alungării lui Adam din Rai.

Anume pentru pocăință și avem nevoie de acest răstimp. Dacă nu intenționezi să te căiești de viața și faptele tale, nu are nici un rost nici postirea, va fi doar o risipă de sănătate.

5. Ai grijă de sănătatea ta!

Apropo, de sănătate. Dacă în timpul postului îți apar problemele de sănătate, gradul de abținere ar trebui să fie imediat discutat cu duhovnicul.

Nu poate fi vorba de nici un post după rânduiala din pravila, în cazul unor boli a sistemului digestiv sau a metabolismului. În condițiile moderne, chiar și în mănăstiri, nu se postește doar cu mâncare uscată, nu-l va judeca Dumnezeu nici pe mireanul, care are grijă și de starea sănătății sale.

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 10 17.03.2013 - La Duminica izgonirii lui Adam din Rai**

N° 10 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

(Merită să ne amintim că în biserici în timpul Postului Mare se săvârșește taina Sf. Maslu – ungera cu ulei sfințit unită cu rugăciune pentru vindecarea bolnavilor.)

Nici într-o modalitate nu ne va apropia de Dumnezeu ulcerul dobândit din râvnă peste puteri, dar poate chiar și ne va îndepărta, căci e prea fin hotarul între o dorință reală de ascultare față de pravile, și mândria pentru propriul efort.

6. "Uită-te în farfuria ta!"

"Vanitatea postirii" este periculoasă și merge la braț cu condamnarea. Fratele tău mănâncă pește în prima săptămână a Postului Mare, în timp ce tu stai pe pâine și apă? Nu e treaba ta. El bea lapte, dar tu nici zahăr nu pui în ceai? Tu nu ai de unde să cunoști caracteristicile organismului său. A mâncat o crenvușcă și a doua zi a mers la împărțășire, atunci când tu ții post euharistic început înainte de Priveghere? Este hotărârea sa și a duhovnicului său, care i-a permis împărțășania.

"Vanitatea nepostirii" care ne aduce în față și un alt personaj actual, vameșul care se mândrește că nu e fariseu. El nu folosește untdelemn – în schimb eu fac o sută de metanii înainte de somn! El nu consumă deloc alcool – în schimb eu mă căiesc în fiecare duminică!

Prin urmare, aș dori să repet apelul pentru cadrele didactice ale grădiniței, "Uită-te în farfuria ta!"

7. Nu numai cu pâine va trăi omul

Și în genere, mai puțin să discutăm despre alimente. Nu contează cât de știut nu ar fi acest adevăr, totuși îl vom repeta perioada Postului Mare – nu este doar o schimbare a regimului alimentar. Vegetarienii nu mănâncă niciodată produse animaliere și de Dumnezeu aceasta nici nu-i apropie, nici nu-i îndepărtează.

Continuarea versetului : « ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu », — este perfectă pentru perioada Postului Mare, când lecturiile sfintei scripturi - a Cuvântul lui Dumnezeu - i se acordă o atenție deosebită.

Pentru Postul mare ar fi posibilă recitirea întregii Evanghelii. De asemenea, în această perioadă în biserici se citește zilnic Vechiul Testament. Este util a se citi din Sfinții Părinți - "Scara Raiului", Filocalia, tâlcuiri la Evanghelie.

8. Grăbiți-vă să faceți fapte bune

Ar fi bine să învățăm și să combinăm scăderea interesului față de conținutul farfuriilor ale altor oameni cu o sporire a atenției față de aproapele nostru în general.

Acordând o atenție sporită la propria stare spirituală, nu ar trebui să devenim indiferenți față de ceilalți. Mesajul Postului ar trebui să meargă înspre cultivarea ambelor virtuți - iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne îndeamnă ca banii economisiți pe mâncarea de post să-i folosim la ajutorul celor nevoiași. Din câteva prânzuri de post s-ar putea de cumpărat niște mănuși pentru un cerșetor ce îngheață sau o jucărie pentru casa de copii.

Nu este necesar în timpul postului să întrerupem comunicarea și cu cei care au nevoie de sprijinul nostru, o prietenă însărcinată, un vecin în suferință, o rudă singuratică. Conversația cu ei la un ceai - nu este o distracție, dar un ajutor pentru aproapele nostru.

9. Iubirea de oameni fără de încercarea să le fim mereu pe plac

Relațiile bune cu apropiații, uneori sunt însoțite și de o latură neplăcută: încercarea să le fim mereu pe plac. De fapt, nici o atitudine bună aici nu poate exista, - existând doar lipsa de caracter și dependența de opiniile altor oameni. Anume în post această patimă poate să devină mai accentuată.

"Hai să ne întâlnim vineri după serviciu într-o cafea" – te invită o prietenă, și iată deja ai comandat împreună cu ea o prăjitură – doar nu poți să o superi!

"Vino-o în vizită sâmbătă seara" – te invită vecinii, și nu mai mergi la slujbă, în loc să-ți ceri scuze și să amâni pentru un timp mai târziu sau pentru seara de duminică.

"Mănâncă o bucată de pui, de altfel mă supăr" – te îndeamnă o rudă, și s-ar putea cu respect să refuzi, dar nu o faci, deși să te ascunzi după falsa nedorință de a merge la un conflict, nu mereu înseamnă să dai dovadă de iubire față de aproapele.

Pentru a ne elibera de această patimă de a fi plăcuți altora, ne putem aminti de sfatul dat de cuviosul Paisie Aghioritul: noi trebuie să ascundem propria postire, ca să nu ne postim de văzul lumii, dar postul bisericesc – este o trăire și o mărturisire a credinței. Noi nu trebuie doar să-i respectăm pe alții, dar și să tindem ca și pe noi și credința noastră să fie respectată.

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 10 17.03.2013 - La Duminica izgonirii lui Adam din Rai**

N° 10 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

Cei mai mulți oameni înțeleg explicația politicoasă și acceptă poziția noastră. Dar și adesea se adeverește că interpretarea noastră este neîntemeiată. Prietena în cafenea nu va fi deranjată de faptul că vom comanda doar o cană de cafea, vecinii vor fi bucuroși să ne întâlnim și după participarea noastră la slujbă, iar cu ruda putem servi cu plăcere și niște cartofi cu ciuperci.

10. Să-l urmăm pe Hristos

Și în cele din urmă, cea mai importantă regulă a Postului Mare – să nu uităm pentru ce există această perioadă.

Postul Mare – este timpul așteptării Învierii Mântuitorului. Dar nu o simplă așteptare, ci una de acțiune. Vom încerca să trecem cele patruzeci de zile împreună cu Hristos, să venim la mormântul lui Lazăr, cu Domnul să intrăm în Ierusalim, Îl vom asculta în Biserică, ne vom împărtăși împreună cu apostolii la Cina cea de Taină, îl vom urma în ducerea Crucii spre Golgota, unde ne vom alătura suferinței Maicii Domnului și ucenicului iubit ...

În cele din urmă, împreună cu mironosițele ne vom apropia de mormântul deschis și din nou vom trăi bucuria:

Nu este aici. Hristos a înviat!

(www.ortodoxia.md)

Doar prin răbdare și iertare putem avea familia unită

Într-o predică, un preot a povestit o întâmplare: „Venind obosit de la serviciu, soțul s-a culcat în pat fără să mănânce. Deși era târziu, soția s-a dus să arunce la gheană gunoiul și punga cu scutecele pampers murdare ale bebelușului și, când s-a întors, a uitat să încuie ușa de la intrare.

Dimineața, când să plece la serviciu, soția a văzut că peste noapte ușa rămăsese descuiată. S-a dus și l-a sculat pe soț, nervoasă.

- Uite, puteau intra hoții. De ce nu ești atent? Vrei să între cineva să ne dea în cap și să ne fure tot?

- Am încuiat-o, eu știu că am încuiat-o. Dar, dacă tu zici că am uitat să o încui, înseamnă că așa o fi. Iartă-mă.

- Ai uitat. Iar ai lăsat-o deschisă. Tot timpul vrei să ai dreptate. Mai lasă-mă în pace.

Soția a plecat trântind ușa. Era nervoasă din cauza unui conflict pe care îl avea cu o vecină și își descărca nervii pe soț. De când soțul ei lucra numai după-amiaza, și stăteau puțin timp împreună, relația dintre ei devenise puțin tensionată. Ajunsă în fața blocului, soția văzu cum gunoierii încărcau gunoiul. Își aduse aminte că în seara precedentă ieșise la gheană după ce soțul ei venise de la serviciu și își dădu seama că l-a certat degeaba. Avea de ales între a se întoarce acasă să își ceară iertare sau a prinde tramvaiul care tocmai se vedea în depărtare.

De pe telefonul mobil sună la serviciu și îi ceru voie șefului ei să lucreze în tura de după-amiază. Fără să îi ceară vreo explicație, șeful o învoii. S-a întors acasă și a deschis ușa încet, ca să nu îl trezească iar pe soț. Dar l-a găsit stând în fotoliu, trist. Comportamentul ei îl rănise.

- Ce e, iubito, ai uitat ceva? Întrebă el, grijuliu.

- Nu, am venit să te rog să mă ierți, îi spuse ea, îmbrățișându-l. Dimineața asta rămân cu tine, m-am învoit de la serviciu. Ieșim în parc? l-a întrebat ea, bucurându-se că soțul i-a trecut cu vederea ieșirea nepotrivită pe care o avusese.”

Fraților și surorilor în Hristos, continuă preotul predica, și voi trebuie să fiți cât se poate de iertători cu micile greșeli pe care le fac soțiile voastre sau soții voștri. Că numai așa rămâne familia unită, spre slava lui Dumnezeu.

Cugetări

Orice virtute aduce uitarea de sine. Orice virtute, în toată măsura ei, aduce pieirea de sine. Virtutea cea mai de seamă, dragostea, este cea mai deplină uitare de sine și cea mai deplină pieire de sine. Uitarea de sine se preschimbă în pieire de sine, iar aceasta duce la viața veșnică. Prin ceea ce este lung, cunoaștem ce este scurt, iar prin ceea ce este scurt, cunoaștem ce este lung. Prin ani lungi de trudă, lehamite și de iubire de sine cunoaștem această scurtă vremelnicie, iar prin scurtele clipe de virtute cunoaștem veșnicia cea nemăsurată.

(Sf. Nicolae Velimirovici – „Gânduri despre bine și rău”)

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 10 17.03.2013 - La Duminica izgonirii lui Adam din Rai**

N° 10 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit

CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI

“CTĂTORIM ÎMPREUNĂ BISERICĂ PENTRU PAROHIE”

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN: IT56M0335901600100000017870 specificând “Ctitorim împreună Biserică pentru Parohie”.
- cu filă de cec, specificând la beneficiar “Parrocchia Ortodossa Romana Pescara” înmânat preotului paroh și solicitând chitanță.

LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN PAROHIA NOASTRĂ

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara “Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana” oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie;

- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie și Vecernia la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell'Arco I și a III-a Duminică din lună de la 17.00.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Plecând de la cuvintele Mântuitorului:”... flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; Străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat..” Mt. 25, 41-43, anunțăm că sunt disponibile în parohia noastră sectoarele filantropice (Sectorul spitale, Sectorul închisori, Sectorul pentru pribegi) și invităm pe toți cei cu dragoste frățească să facă voluntariat.

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră cu ajutorul băncii alimentare Abruzzo, va distribui în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

BISERICĂ ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI CEI
CONDĂMNĂȚI LA MOARTE.

DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCĂTILOR ESTE
MOARTEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTULS EFREM
SIRUS

SLĂVĂ LI DUMNEZEU PENTRU TOATE!

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N° 10 17.03.2013 - La Duminica izgonirii lui Adam din Rai

N° 10 s-a tipărit în 40 exemplare și se distribuie gratuit